

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/103/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1624010029
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Šimková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1624010029.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Šimkovej a členov senátu JUDr. Danice Veselovskej a Ing. Mgr. Anny Prikrylovej, v trestnej veci obžalovaného W.. T. L. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/5/2024 zo dňa 04.08.2025, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29.01.2026 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku sa prvostupňový rozsudok z r u š u j e vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa mladistvému obžalovanému T. L., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom I. XXX/XXX, M., u k l a d á

podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona účinného do 05.08.2024 s použitím § 36 písm. j, písm. l), § 38 ods. 3, § 54 a § 111 Trestného zákona trest povinnej práce vo výmere 100 (sto) hodín.

odôvodnenie:

Výrokom I. napadnutého rozsudku bol obžalovaný W.. T. L. uznaný za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 23.09.2022 v čase od 22.00 h do 24.00 h v Stupave na čerpacej stanici VOMS na adrese Hviezdoslavova č. 2008/165 začal bez predchádzajúceho konfliktu verbálne nadávať a urážať poškodeného L. F., ktorému povedal: „to si ty, čo som ťa pred pol rokom rozjebal pred L-barom“, následne ho fyzicky napadol tým spôsobom, že ho udrel zovretou dlaňou v päsť do oblasti hlavy, načo poškodený začal pred ním ustupovať, pričom sa potkol a spadol na zem, kde ho začal kopať do oblasti chrbta a udierať do hornej časti tela.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 117 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2 Trestného zákona a s použitím § 54 Trestného zákona uložený trest povinnej práce vo výmere 100 (sto) hodín s tým, že podľa § 55 ods. 1 Trestného zákona je obžalovaný povinný trest povinnej práce vykonať najneskôr do 1 roka od nariadenia výkonu trestu.

Ďalej bol obžalovaný výrokom II. napadnutého rozsudku podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky z 11. januára 2024, č. 1Pv 318/22/1106-26, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

následne dňa 24.09.2022 v čase od 00.00 h do 02.10 h v Stupave na poľnej ceste, v blízkosti uvedenej čerpacej stanice, s GPS súradnicami: XX,XXXXX°M., XX,XXXXX°V, inicioval presne nezisteným spôsobom požiar tam zaparkovaného motorového vozidla zn. Škoda Fabia s ev. číslom Z.-XXX M., striebornej metalízy s VIN:G., v dôsledku čoho došlo k totálnemu zhoreniu uvedeného motorového vozidla, čím poškodenému L. F., trvale bytom Z. XXX spôsobil škodu vo výške 1.080,- Eur,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd poškodeného L. F., narodeného XX. XX. XXXX, trvale bytom Z. XXX, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor, ktoré smeruje proti výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a proti výroku o treste napadnutého rozsudku.

V písomných dôvodoch podaného odvolania prokurátor namietal, že skutok kvalifikovaný ako trestný čin výtržníctva prvostupňový súd považuje za preukázaný na podklade vykonaného dokazovania. Na túto časť konania však podľa názoru prokuratúry bezprostredne nadväzuje ďalšie konanie obžalovaného, nepriateľsky zamerané na osobu poškodeného a to podpálenie, resp. zničenie motorového vozidla patriaceho (užívaného) poškodenému, uvedené vyššie ako bod 2/, ktorý skutok však súd vykonaným dokazovaním nepovažoval za preukázaný, resp. nepovažoval za preukázané, že tohoto skutku sa dopustil taktiež obžalovaný W. T. L.. Zo skutkovej vety rozsudku vyplýva, že súd považoval za preukázané, že obžalovaný sa nepriateľského konania, ktoré vyústilo do fyzického útoku, voči osobe poškodeného dopustil z nenávisťi na podklade predchádzajúceho fyzického konfliktu pred L-baru, ktorý sa mal odohrať asi pol roka pred skutkom zo dňa 23.09.2022. Dôvodom fyzického napadnutia poškodeného dňa 23.09.2022 bol teda predchádzajúci konflikt - opäť fyzický, zo strany obžalovaného voči poškodenému. Obžalovaný T. L. teda dlhodobo prechovával zášť k osobe poškodeného a tohto opätovne fyzicky napadol a bil a to napriek skutočnosti, že poškodený spadol na zem a v podstate sa nijako nebránil, iba si kryl hlavu a ležal na zemi. Taktiež nie je známe žiadne konanie poškodeného, ktoré by takúto reakciu obžalovaného mohlo vyprovokovať. Zároveň v tomto smere prokurátor poukazuje na intenzitu konania obžalovaného, ktorá je najmarkantnejšia z vykonaného oboznámenia kamerového záznamu z čerpacej stanice VOMS. Kamerové záznamy tiež preukazujú skutočnosť, že obžalovaný sa pokúšal poškodeného vyviešť z budovy čerpacej stanice, čo sa mu však nepodarilo, lebo poškodený sa opätovne vrátil do budovy a vyvedeniu z nej sa z strachu pred obžalovaným, bránil. Strach poškodeného z osoby obžalovaného je jednoznačne preukázaný týmito záznamami a vypovedajú o ňom i viacerí svedkovia aj obsluha čerpacej stanice. Po uvedenom fyzickom útoku obžalovaného T. L. a ukrytí sa poškodeného vo vnútri budovy čerpacej stanice boli vo vonkajších priestoroch čerpacej stanice svedkyňou K. nájdené kľúče od motorového vozidla, o ktorých obžalovaný prehlásil, že sú jeho a preto mu ich svedkyňa odovzdala. Obžalovaný jednoznačne vedel, že predmetné kľúče od vozidla nepatria jemu, vedel, že patria poškodenému a svedkyňu oklamal s cieľom zmocniť sa predmetných kľúčov, vzhľadom k jeho nepriateľstvu k poškodenému, nie s úmyslom poškodenému kľúče riadne odovzdať, ale ich zneužiť na spôsobenie ďalšej škody, keď už nemohol pokračovať v útoku na poškodeného z dôvodu jeho ukrytia sa v budove čerpacej stanice.

Svedok Z. M. vypovedal, že poškodený sa bál odísť z budovy čerpacej stanice a preto ho on potom viezol domov a pri ceste späť k čerpacej stanici videl horiace auto, pri ktorom sa pohybovali dve osoby, zazrel ich, mohlo by sa jednať o obžalovaného a Z.F., pritom to bolo v čase, keď na mieste ešte neboli ani policajti ani hasiči.

Skutočnosť, že bol na mieste požiaru, dokonca pri jeho iniciovaní potvrdil samotný obžalovaný, ktorý vypovedal, že bol so svedkom Z. pri vozidle poškodeného, ktoré chcel Z. otvoriť, následne rozbil okno a pomocou zapálenia reflexnej vesty mal Z. zapáliť interiér vozidla. Obžalovaný T. L. proti tomuto popisovanému konaniu nič neurobil, nenamietal. Toto svedok Z. poprel, z jeho prečítanej výpovede však vyplýva, že po incidente s fyzickým napadnutím poškodeného obžalovaným a popíjaní na čerpacej stanici išiel s T. L. domov, T. býva v inej časti Stupavy preto sa rozdelili. Po cca 15-20 minútach prišiel pre neho T. k nemu domov, aby išli znovu von, išli na pumpu tou istou cestou a videli ako idú okolo hasiči a potom videli požiar a po jeho uhasení identifikoval zhorený predmet ako auto. Z tejto výpovede vyplýva, že T. L. sa mal cca 15-20 minút sám zdržiavať vonku v dostupnej vzdialenosti čerpacej stanice

VOMS, čo bolo v čase pred požiarom vozidla, resp. práve v čase začatia horenia vozidla. Na základe uvedených skutočností hodnotí ako nepravdivé a účelové tvrdenie obžalovaného, že vozidlo zapálil Z.. Tvrdenie obžalovaného, že bol na mieste iniciovania požiaru vozidla však hodnotí ako pravdivé a preukázané nielen jeho priznaním, ale i výpoveďou svedka Z. M.. Nie svedok Z. mal motív (nenávisť a zášť) poškodiť vozidlo L. F., nie svedok Z. minimálne dvakrát fyzicky napadol poškodeného F., nie svedok Z. tvrdil svedkyni K., že nájdené kľúče od vozidla sú jeho, aby mu ich dala. Nie je nijako uveriteľné, že by sa obžalovaný L. nepodieľal na iniciovaní požiaru motorového vozidla poškodeného (iba tam nič nerobiac stál) potom, čo krátko predtým z nenávisti opätovne fyzicky brutálne napadol nebrániaceho sa poškodeného, ktorého sa potom aj snažil dostať von z bezpečia budovy čerpacej stanice, čo sa mu nepodarilo z dôvodu prítomnosti viacerých svedkov, polície a napokon odvozu poškodeného taxikárom M..

Vyhodnotením produkovaných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, resp. oboznámených z prípravného konania prokurátor považuje za preukázané, že bola produkovaná uzavretá reťaz nepriamych dôkazov, ktoré dostatočne preukazuje vinu obžalovaného T. L. i za konanie týkajúce sa úmyselného poškodenia cudzej veci - podpálenie vozidla používaného poškodeným L. F..

Zároveň vo vzťahu k výroku o uložení trestu za trestný čin výtržníctva prokurátor uviedol, že uložený alternatívny trest povinnej práce vo výmere 100 hodín považuje za nedostatočný na nápravu páchatela, a to najmä vzhľadom na okolnosti fyzického útoku na poškodeného, jeho motívy a brutalitu, akou bol vykonaný, čo vidno najmä z kamerových záznamov. Súčasne je toho názoru, že obžalovaný sa preukázateľne dopustil aj skutku v bode 2 - poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona vo vzťahu k tomu istému poškodenému - L. F. a teda sa dopustil dvoch trestných činov, čo je potrebné zohľadniť pri výmere ukladaného trestu.

Z uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný v rámci vyjadrenia k odvolaniu prokurátora uviedol, že opätovne konštatuje, že prokurátor z hľadiska svojej právomoci vymedzil skutok a určil skutkovú vetu, ktorá má byť predmetom dokazovania na hlavnom pojednávaní. Vymedzenie skutku, tak ako to uvádza prokuratúra vo svojom vyjadrení, kde je snaha o modifikovanie obžaloby tak, že ide o dva samostatné skutky v tomto štádiu trestného konania, nie je možná. Uvedené pochybenie mohol prokurátor konvalidovať pri prednese obžaloby na hlavnom pojednávaní, čo však neurobil. Ak však máme obligatórne vychádzať z obžalobného návrhu v zmysle podanej obžaloby (jedna skutková veta s dvoma následkami), tak vzhľadom na vykonané dokazovanie je nutné prijať záver o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu, nakoľko nebolo dokázané, že skutok vymedzený v obžalobe spáchal obvinený. Vo vzťahu k dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní je pochybné správanie svedka Z., ktorý po prvotnom poučení sa rozhodol, že zotrvá na svojom spôsobe správania z prípravného konania, kedy využil svoje právo a odmietol vypovedať (potom čo bol usvedčovaný obžalovaným z trestného činu poškodzovania cudzej veci) a to z dôvodu, aby si neprivodil trestné stíhanie. Až po niekoľko násobnom poučení súdu sa napokon rozhodol na hlavnom pojednávaní vypovedať, pričom za páchatela skutku poškodzovania cudzej veci obžalovaného neusvedčil a to aj napriek skutočnosti, že sa na mieste zapálenia vozidla jednoznačne nachádzal, pričom uvedené nepoprel. Z hľadiska procesného postavenia svedka má obhajoba za to, že svedok Z. vypovedal pravdu a teda ak by mal byť svedkom zapálenia vozidla obžalovaným musel by túto skutočnosť pravdivo uviesť súdu, čo však neurobil a to aj napriek tomu, že obžalovaný ho označil ako osobu, ktorá vozidlo podpálila. Na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by svedčil tvrdeniu obžaloby, že obžalovaný „..... inicioval presne nezisteným spôsobom požiar....“, hoc sa aj na mieste požiaru nachádzal. Napokon zo správania obvineného jednak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že ak by uvedený skutok spáchal, tak by sa k nemu priznal tak ako to urobil vo vzťahu k trestnému činu výtržníctva. Konaním obžalovaného nebolo poškodenému F. spôsobené žiadne zranenie, tento nevyhľadal ani lekársku pomoc a ani ostatní svedkovia udalosti nevideli na poškodenom také zranenia, ktoré by mali svedčiť o prokurátorom tvrdenej „brutalite“ konania obžalovaného.

Vo vzťahu k obžalovanému v čase spáchania skutku išlo o osobu mladistvého, pričom uvedené konanie môžeme hodnotiť vyslovene ako exces z jeho správania, nakoľko ako vyplýva z odpisu registra

trestov, nebol obžalovaný trestaný, v evidencii priestupkov má vykázaný iba jeden záznam za verejné pohoršenie. Z hľadiska hierarchie trestania mladistvých je trest povinnej práce dostatočný.

Odvolací súd po predložení veci nezistil žiadne také vady napadnutého rozsudku alebo konania, ktoré mu predchádzalo, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozsudku na neverejnom zasadnutí, preto nariadil vo veci verejné zasadnutie. Mladistvý obžalovaný sa na verejné zasadnutie neustanovil, prostredníctvom obhajcu však predložil žiadosť o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Vzhľadom na to, že vykonaniu verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného nebránili žiadne zákonné prekážky, odvolací súd podľa § 293 ods. 5, § 343 ods. 1 Trestného poriadku konal len za prítomnosti prokurátora, obhajcu, orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately a poškodeného.

Odvolací súd na verejnom zasadnutí s poukazom na § 337 Trestného poriadku, doplnil dokazovanie správou o povesti od mesta Stupava, v ktorom má mladistvý obžalovaný trvalé bydlisko a výsluchom zástupkyne Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky, odbor sociálnych vecí a rodiny, oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately. Z uvedeného ustanovenia totiž vyplýva, že v konaní proti mladistvému treba čo najdôslednejšie zistiť stupeň rozumového a mravného vývoja mladistvého, jeho povahu, pomery a prostredie, v ktorom žil a bol vychovávaný, jeho správanie pred spáchaním činu, z ktorého je obvinený a po ňom aj iné okolnosti dôležité pre voľbu prostriedkov vhodných na jeho nápravu, najmä na posúdenie, či má byť nariadená ochranná výchova mladistvého. Zisťovanie pomerov mladistvého sa uloží aj orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately a obci. Takto orgány činné v trestnom konaní v štádiu prípravného konania a ani samotný súd prvého stupňa nepostupoval, preto odvolací súd toto pochybenie napravil.

Zo správy Mesta Stupava o povesti mladistvého obžalovaného vyplynulo, že mladistvého obžalovaného doposiaľ na ich úrade neriešili pre žiadne priestupky alebo sťažnosti na neho. Do verejného života v obci sa nezapája, kde je zamestnaný im nie je známe. Ani iné informácie o menovanom im nie sú známe.

Zástupkyňa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky, odbor sociálnych vecí a rodiny, oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately na verejnom zasadnutí uviedla, že mladistvého obžalovaného evidovali až na základe tohto skutku, dovtedy ho neevidovali v evidencii. Ani v súčasnosti ho nevedú v evidencii, pretože je plnoletý. Nevedú ho ani ako plnoletú osobu. V čase, keď ho evidovali nemali o ňom žiadne negatívne poznatky, žije s rodičmi.

Zástupca krajskej prokuratúry sa na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom pridrižoval dôvodom podaného odvolania a navrhoval, aby mu odvolací súd vyhovel.

Zástupkyňa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky, odbor sociálnych vecí a rodiny, oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately sa pridržala návrhu prokurátora.

Poškodený sa na verejnom zasadnutí nevyjadril.

Obhajca obžalovaného sa pridržal písomného vyjadrenia k odvolaniu prokurátora a v zmysle tohto navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť a včasnosť odvolania podaného oprávnenou osobou, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V nadväznosti na rozsah podaného odvolania prokurátora smerujúceho iba voči oslobodzujúcemu výroku a výroku o treste napadnutého rozsudku, a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmal výrok I. v rozsahu rozhodnutia o vine obžalovaného, vrátane právneho posúdenia skutku. Po splnení si prieskumnej povinnosti v naznačenom rozsahu dospel súd k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné, avšak z iných dôvodov ako prokurátor uvádza.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>>.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, alinea prvá, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 11.01.2024 na W.. T. L. obžalobu pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom poškodzovanie cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 23.09.2022 v čase od 22.00 h do 24.00 h v Stupave na čerpacej stanici VOMS na adrese K. Č.. XXXX/XXX začal bez predchádzajúceho konfliktu verbálne nadávať a urážať poškodeného L. F., ktorému povedal: „to si ty, čo som ťa pred pol rokom rozjebal pred L-barom“, následne ho fyzicky napadol tým spôsobom, že ho udrel zovretou dlaňou v päť do oblasti hlavy, načo poškodený začal pred ním ustupovať, pričom sa potkol a spadol na zem, kde ho začal kopať do oblasti chrbta a udierať do hornej časti tela, následne dňa 24.09.2022 v čase od 00.00 h do 02.10 h v Stupave na poľnej ceste, v blízkosti uvedenej čerpacej stanice, s GPS súradnicami: XX,XXXXX°S, XX,XXXXX°V, inicioval presne nezisteným spôsobom požiar tam zaparkovaného motorového vozidla zn. Škoda Fabia s ev. číslom Z.-XXX M., striebornej metalízy s O.:G., v dôsledku čoho došlo k totálnemu zhoreniu uvedeného motorového vozidla, čím poškodenému L. F., trvale bytom Z. XXX spôsobil škodu vo výške 1.080,- Eur.

Obžalovaný W.. T. L. na hlavnom pojednávaní učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný, preto súd vykonal vo veci dokazovanie. V rámci tohto na hlavnom pojednávaní vypočul ml. obžalovaného T. L., svedkov L. F., W. O., Z. Z., I. K.Č., B. N., F. N., Z. M., X. W., podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy a podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku prehral kamerové záznamy.

Následne bolo dokazovanie vyhlásené za skončené a po záverečných rečiach a poslednom slove obžalovaného samosudkyňa rozhodla dňa 11.11.2024 rozsudkom tak, že obžalovaného W.. T. L. uznala vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že

dňa 23.09.2022 v čase od 22:00 hod. do 24:00 hod. v Stupave na čerpacej stanici VOMS na adrese Hviezdoslavova č. 2008/165 začal bez predchádzajúceho konfliktu verbálne nadávať a urážať poškodeného L. F., ktorému povedal: „to si ty, čo som ťa pred pol rokom rozjebal pred L-barom“, následne ho fyzicky napadol tým spôsobom, že ho udrel zovretou dlaňou v päť do oblasti hlavy, načo poškodený začal pred ním ustupovať, pričom sa potkol a spadol na zem, kde ho začal kopať do oblasti chrbta a udierať do hornej časti tela.

Za to mu bol podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 117 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2 a § 54 Trestného zákona uložený trest povinnej práce vo výmere 60 hodín. Podľa § 55 ods. 1 Trestného zákona bolo rozhodnuté, že obžalovaný je povinný trest povinnej práce vykonať najneskôr do 1 roka od nariadenia výkonu trestu a podľa § 55 ods. 3 Trestného zákona

je obžalovaný povinný vykonať trest povinnej práce osobne, bez nároku na odmenu vo svojom voľnom čase. Ďalej súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného L. F. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Tento rozsudok bol na podklade odvolania prokurátora uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/26/2025 zo dňa 29.04.2025 zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Nadriadený súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že prokurátor v podanej obžalobe skutkovú vetu formuloval tak, že formálne neoddelil konanie obžalovaného. Zo skutkovej vety je však nepochybné, že opisuje dve konania a tiež dva rozličné trestnoprávne následky, t. j. že ide o dva trestné činy spáchané vo viacčinnom súbehu. Skutková veta je vymedzená znakmi a parametrami tak, že bolo možné samostatne rozhodnúť o každom trestnom čine, ktorý bol spáchaný vo viacčinnom súbehu. Preto ak súd prvého stupňa dospel k záveru, že pred súdom nebol produkovaný taký súhrn priamych a nepriamych dôkazov, ktoré by tvorili uzavretú reťaz na usvedčenie obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku v časti zničenia motorového vozidla, resp. ktoré by inú alternatívu než vinu obžalovaného nepripustili, nemohol postupovať tak, že zo skutkovej vety vypustil túto časť skutku, nakoľko to malo za následok, že nebolo rozhodnuté o niektorom zo skutkov uvedených v obžalobe. Súd prvého stupňa v prípade, ak dospel k vyššie uvedeným skutkovým záverom, mohol postupovať podľa § 285 Trestného poriadku a obžalovaného z uvedeného skutku oslobodiť.

Nadriadený súd po vyššie uvedenej konštatácii vyslovil záver, že táto podstatná chyba mu bráni splniť si prieskumnú povinnosť v rozsahu § 317 ods. 1 Trestného poriadku a preskúmať vecnú správnosť napadnutých výrokov na podklade odvolania prokurátora, keďže nebolo rozhodnuté o niektorom zo skutkov v obžalobe.

Zrušujúcim rozhodnutím bola súdu prvého stupňa uložená povinnosť po vrátení veci opätovne nariadiť hlavné pojednávanie, zistiť, či strany nenavrhujú doplniť dokazovanie a po jeho skončení umožniť stranám prednesenie záverečných rečí a posledného slova obžalovanému. Následne je možné pristúpiť k vyhláseniu rozsudku, ktorý nevyhnutne musí spĺňať obsahové aj formálne náležitosti vymedzené už citovanými ustanoveniami Trestného poriadku.

Súd prvého stupňa po vrátení veci v plnej miere postupoval v intenciách uznesenia nadriadeného súdu, pričom po prednese záverečných rečí na pojednávaní konanom dňa 04.08.2025 rozhodol spôsobom, ktorý je uvedený v napadnutom rozsudku.

Po preskúmaní konania predchádzajúceho napadnutým výrokom rozhodnutia dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom na zistenie skutkového stavu veci tak, aby bolo možné vo veci zákonne a spravodlivo rozhodnúť.

Obhajoba obžalovaného vo vzťahu ku skutku kvalifikovanému ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona spočívala v popretí, že by sa sám akýmkoľvek spôsobom podieľal na zapálení motorového vozidla poškodeného. Na hlavnom pojednávaní uviedol, že k zničeniu vozidla došlo výlučne konaním jeho známeho - svedka Z. Z.. Konkretizoval, že po fyzickom konflikte s poškodeným na čerpacej stanici tomuto z vrečka vypadli kľúče a doklady, ktoré jemu odovzdala neznáma žena. Z týchto dokladov zistil, že patria poškodenému, a preto ich odovzdal W. O.. Neskôr, keď odišiel spolu s Z. Z. z čerpacej stanice, Z. ho zaviedol k vozidlu poškodeného, ktoré bolo odstavené neďaleko na poľnej ceste. Tam práve Z. rozbil okno na dverách vodiča, z vozidla vybral reflexnú vestu, zapálil ju zapaľovačom a následne ju položil na sedadlo vodiča, čím došlo k vzniku požiaru a k následnému zničeniu motorového vozidla. Obžalovaný uviedol, že sa na tomto konaní nijako nezúčastnil, Z. od takého konania odhovára a nemal v úmysle poškodiť vozidlo poškodeného, ani mu spôsobiť škodu. Zdôraznil, že kľúče od vozidla v tom čase nemal, keďže ich predtým odovzdal W. O., a preto sa na vniknutí do vozidla ani na jeho zapálení nijako nepodieľal.

Odvolací súd pri posudzovaní hodnotenia zisteného skutkového stavu prvostupňovým súdom konštatuje, že konajúci súd zrozumiteľne a logicky vymedzil rozhodujúce sporné otázky, najmä to, či bol práve obžalovaný osobou, ktorá iniciovala požiar motorového vozidla poškodeného, a po dôslednom hodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel k správne záveru, že v konaní nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že skutok spáchal obžalovaný. Dôkazná situácia bola poznačená výpoveďami svedkov, ktorí boli v čase skutku pod vplyvom alkoholu a ich výpovede vykazovali rozpory,

pričom žiadny z nich obžalovaného ako páchatela výslovne neoznačil. Súd prvého stupňa preto správne vyhodnotil, že neexistuje ucelený reťazec priamych či nepriamych dôkazov usvedčujúcich obžalovaného, a v súlade so zásadou in dubio pro reo obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Odôvodnenie rozsudku okresného súdu je jasné, logické a presvedčivé, založené na dôslednej aplikácii zásad trestného konania a plne zodpovedá požiadavkám na riadne a preskúmateľné rozhodnutie o nevine obžalovaného. Súd prvého stupňa sa v rámci odôvodnenia riadne a správne vysporiadal s obžalobou, pričom všetky jej podstatné tvrdenia a argumenty podrobil dôslednému hodnoteniu v kontexte vykonaných dôkazov. Na základe ich zhodnotenia poskytol jasné a presvedčivé odpovede na všetky relevantné skutkové a právne otázky rozhodujúce pre posúdenie viny obžalovaného. Nadriadený súd sa s napadnutým rozsudkom aj s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožnil a nevzhladol dôvod v celosti opakovať podrobnú a vecne správnu argumentáciu súdu prvého stupňa.

Odvolací súd len stručne uvádza, že obžaloba založila záver o vine obžalovaného predovšetkým na tom, že obžalovaný sa v čase skutku nachádzal v blízkosti miesta požiaru a mal sa tam určitú dobu zdržiavať bez prítomnosti inej osoby, ako aj na okolnosti, že nejaký čas pred vznikom požiaru mal v rukách kľúče od vozidla poškodeného. Ďalším nepriamym argumentom obžaloby bolo tvrdenie, že práve obžalovaný mohol mať motív poškodiť vozidlo v nadväznosti na predchádzajúci konflikt s poškodeným. Vykonaným dokazovaním sa však podarilo bezpečne preukázať iba to, že obžalovaný sa v čase skutku nachádzal v blízkosti miesta činu, a že krátko pred požiarom mal v rukách kľúče, ktoré sa podľa svedectiev neskôr objavili v dispozícii svedka O.. Nepodarilo sa však preukázať, že by obžalovaný inicioval alebo sa akokoľvek podieľal na zapálení vozidla, keďže žiaden z vypočutých svedkov obžalovaného z iniciovania požiaru neusvedčoval, on sám uvedené popiera, a označuje za iniciátora požiaru svedka Z., ktorý naopak popiera, že v čase podpálenia vozidla boli s obžalovaným na mieste požiaru, ale uvádza, že sa tam dostavili až v čase, keď vozidlo už horelo.

Za takejto dôkaznej situácie tvrdenia obžaloby obsiahnuté aj v odvolacích námietkach zostali len v rovine pravdepodobnosti a domnienok, ktoré neumožňujú bez rozumných pochybností dospieť k záveru, že za zničenie motorového vozidla zodpovedá práve obžalovaný. Dôkazná situácia neobsahuje žiadny taký priamy dôkaz, ani súhrn nepriamych dôkazov, ktoré by vinu obžalovaného spoľahlivo preukazovali. Skutočnosti na ktoré poukazuje obžaloba, t. j. že sa obžalovaný mal 5-20 minút zdržiavať v dostupnej vzdialenosti čerpacej stanice bez prítomnosti inej osoby, a motív obžalovaného, na uznanie viny obžalovaného nepostačujú. To, že sa obžalovaný mal bez prítomnosti inej osoby zdržiavať v blízkosti požiaru vyplýva iba z výpovedí svedka Z., ktorá vzhľadom na jeho ovplyvnenie alkoholom a označenie jeho osoby ako iniciátora požiaru obžalovaným, je poznačená pochybnosťami o jej vierohodnosti. Ak by však aj bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa obžalovaný určitú dobu nachádzal sám v blízkosti podpáleného vozidla, neboli produkované žiadne také dôkazy, ktoré by obžalovaného z podpálenia vozidla bez pochybností usvedčovali. Nebol totiž produkovaný dôkaz objektívneho charakteru, ktorý by fyzicky spájal obžalovaného so založením požiaru, pričom dôkaz výpoveďou uvedeného svedka nevylučuje všetky pochybnosti o tom, kto požiar spôsobil. Motív obžalovaného spáchať skutok nie je dôkazom, preto ho súd nemal ako brať do úvahy pri hodnotení účasti obžalovaného na páchaní trestnej činnosti. Predchádzajúci konflikt obžalovaného s poškodeným, a teda poukazovanie na motív obžalovaného, za tejto dôkaznej situácie na uznanie jeho viny taktiež nepostačuje. Ak prokurátor odvodzuje vinu obžalovaného od jeho dispozícii s kľúčmi od vozidla poškodeného, tak z výpovede svedka W. O., vyplýva, že kľúče od vozidla sa po ich nájdení dostali do jeho dispozície, čo podporuje verziu obžalovaného, že tieto po ich nájdení odovzdal práve jemu, a teda s nimi v čase vzniku požiaru už nijako nemanipuloval. V kontexte všetkých vykonaných dôkazov preto nebolo možné prijať jediný logický záver o tom, že to bol obžalovaný, kto motorové vozidlo poškodeného zapálil, a súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď ho podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil.

V reakcii na vznesené odvolacie námietky prokurátora odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie o vine obžalovaného musí vychádzať výlučne z vykonaných dôkazov získaných zákonným spôsobom, ktorých hodnotenie neumožňuje dospieť k inému záveru, respektíve nepripúšťa reálne alternatívy skutkových záverov vylučujúce vinu obžalovaného zo spáchania skutku. Vina obžalovaného musí byť teda preukázaná jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností. Obžalovaný pritom nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, čo je vyjadrené v zásade, že nedokázaná vina má rovnaké dôsledky ako dokázaná nevina. Uznanie viny nie je možné založiť na hypotetických alebo len pravdepodobných záveroch, a to ani vtedy, ak ide o pravdepodobnosť vyššieho stupňa. Pre odsudzujúci výrok musí

existovať istota, o ktorej na základe hodnotenia vykonaných dôkazov nie je dôvod pochybovať. Ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti významnej z hľadiska viny, nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovaného. Inak povedané, ak vykonané dôkazy pripúšťajú alternatívnu verziu skutku, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, je súd povinný v zmysle zásady in dubio pro reo obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Odvolačný súd pripomína, že tento princíp bezprostredne vyplýva zo zásady prezumpcie neviny. Prezumpcia neviny znamená, že dôkazné bremeno v otázke viny nesie vždy štát prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní a súdu. Pokiaľ možno na základe vykonaného dokazovania dospieť k viacerým pravdepodobným skutkovým verziám, súd je povinný prikloniť sa k tej, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, lebo iba tak nedochádza k porušeniu zásady in dubio pro reo a tým ani k porušeniu zásady prezumpcie neviny. Ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nemôže byť zákonným podkladom pre odsudzujúci výrok. Trestné konanie vyžaduje v otázke viny ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať - teda preukázanie viny mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť.

Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd v plnej zhode so súdom prvého stupňa konštatuje, že v danej veci neboli vykonané také dôkazy, ktoré by umožňovali bez akýchkoľvek rozumných pochybností uzavrieť, že obžalovaný sa dopustil skutku kvalifikovaného ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Výsledky dokazovania nepreukazujú priamu spojitosť medzi osobou obžalovaného a vznikom požiaru na motorovom vozidle poškodeného, pretože zistené okolnosti (najmä prítomnosť obžalovaného v blízkosti miesta činu, držanie kľúčov od vozidla a predchádzajúce konflikty s poškodeným) predstavujú len čiastkové indície, ktoré síce môžu vyvolávať podozrenie, avšak samy osebe neumožňujú urobiť spoľahlivý záver o jeho vine.

Indície, ktoré nie sú vzájomne previazané do uceleného a logicky nadväzujúceho reťazca dôkazov, nespĺňajú požiadavku istoty potrebnej pre uznanie viny v trestnom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že ani súhrn viacerých nepriamych dôkazov nepostačuje, ak nevylučuje inú rozumnú verziu skutkového deja, ktorá by mohla viesť k záveru o nevine obžalovaného. V predmetnej veci zostáva rovnako prijateľná taká verzia skúmanej skutkovej skutočnosti, že k samotnému zapáleniu vozidla došlo konaním inej osoby. Za tohto stavu dokazovania nie je možné prijať jediný logicky udržateľný záver o tom, že skutok spáchal obžalovaný.

Vzhľadom na existujúce pochybnosti o rozhodujúcich skutkových okolnostiach, ktoré majú zásadný význam pre posúdenie viny, bolo potrebné rozhodnúť v prospech obžalovaného a potvrdiť správnosť oslobodzujúceho výroku podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. Odvolací súd preto uzatvára, že obžaloba sa nepodarilo preukázať vinu obžalovaného mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť, a že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, zákonné a plne zodpovedá zásadám spravodlivého trestného konania.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatela o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatela alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213, § 233, § 237, § 254, § 261, § 262, § 266, § 276 ods. 4, § 277 ods. 4, § 277a ods. 3, § 326, § 330 a 334, ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie súd prihliada aj na

to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Podľa § 97 ods. 1 Trestného zákona účelom trestu u mladistvého je predovšetkým vychovať ho na riadneho občana, pričom trest má zároveň pôsobiť na predchádzanie protiprávnych činov a primerane chrániť aj spoločnosť; uložený trest má súčasne viesť k obnoveniu narušených sociálnych vzťahov a k začleneniu mladistvého do rodinného a sociálneho prostredia.

Podľa § 54 Trestného zákona trest povinnej práce môže súd uložiť vo výmere od 40 do 300 hodín, ak ho odsudzuje za prečin, za ktorý zákon umožňuje uložiť trest odňatia slobody, ktorého horná hranica sadzby trestu odňatia slobody nepresahuje päť rokov.

Podľa § 111 Trestného zákona pri uložení trestu povinnej práce nesmie horná hranica tohto trestu prevyšovať polovicu hornej hranice trestnej sadzby ustanovenej zákonom. Trest povinnej práce nesmie vzhľadom na svoju povahu alebo okolnosti, za ktorých sa vykonáva, ohrozovať zdravie, bezpečnosť alebo mravný vývoj mladistvých.

Vo vzťahu k napadnutému výroku o treste odvolací súd konštatuje, že tento bol napadnutý výlučne v neprospech obžalovaného. Z tohto dôvodu súd výrok o treste skúmal predovšetkým z pohľadu, či uložený trest nie je neprimerane mierny. Na podklade odvolania prokurátora krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že obžalovanému W.. T. L. bol v predmetnej trestnej veci uložený primeraný a spravodlivý trest, a to vrátane jeho výmery.

K výroku o treste súd prvého stupňa vykonal dokazovanie prečítaním listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku, z ktorých vyplynulo, že obžalovaný doposiaľ nemá žiadny záznam v registri trestov. Z lustrácie v Centrálnej evidencii správnych deliktov zase vyplynulo, že obžalovaný dňa 21.07.2024 spáchal skutok proti občianskemu spolunažívaniu tým, že vzbudil verejné pohoršenie, za čo mu bolo uložené napomenutie.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy.

Pri určovaní druhu a výmery potenciálne ukladaného trestu súd správne vychádzal zo zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, ktorá je určená v rozpätí až na tri roky. Keďže obžalovaný bol v čase spáchania skutku mladistvým, bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 117 ods. 1 Trestného zákona a znížiť zákonom ustanovenú trestnú sadzbu na polovicu, teda na trest odňatia slobody až do jedného roka a šiestich mesiacov.

Konajúci súd nepochybil ani pri prijatí záveru, že u obžalovaného vzhliadol dve poľahčujúce okolnosti spočívajúce v tom, že páchatel' sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval (§ 36 písm. l) Trestného zákona), a že súčasne pred spáchaním činu viedol riadny život (§ 36 písm. j) Trestného zákona). Priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona bolo v súlade so zákonom aj napriek vyhláseniu obžalovaného o svojej nevine. Obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní fakticky priznal k časti skutkového deja, za ktorý bol následne uznaný vinným, pričom tento aj úprimne oľutoval. Krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa u obžalovaného nevzhladol žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona.

Vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností však okresný súd pri individualizácii trestnej sadzby obžalovaného pochybil v tom, že v zmysle ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona neznižil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, čím mal dospieť k výslednej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody v rozpätí do jedného roka. Keďže pre obžalovaného bola priaznivejšia právna úprava účinná v čase spáchania skutku, bolo potrebné aj v tejto časti rozhodovania postupovať podľa nej, a to práve z dôvodu existencie povinnosti súdu znížiť hornú hranicu trestnej sadzby pri prevahe poľahčujúcich okolností. Po novele Trestného zákona účinné od 6. augusta 2024 táto povinnosť zo zákona vypadla, a preto bolo potrebné aplikovať skoršiu, pre obžalovaného priaznivejšiu právnu úpravu v zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona.

Pri úvahách o uložení konkrétneho druhu trestu je potrebné zdôrazniť, že trest odňatia slobody ako najprisnejší druh trestu má byť ukladaný len v prípadoch, keď uloženie iného, miernejšieho trestu nepostačuje na splnenie účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona. V trestnej politike štátu, osobitne vo vzťahu k mladistvým páchatelom, je potrebné uprednostniť tie druhy trestov, ktoré môžu napomôcť ich resocializácii, viesť ich k riadnemu životu a zabrániť ich ďalšiemu protiprávnemu konaniu, a to bez potreby izolácie od spoločnosti. Súd je preto povinný vždy skúmať, či účel trestu možno dosiahnuť uložením alternatívneho trestu, ktorý zároveň plní preventívnu, výchovnú i represívnu funkciu v primeranom rozsahu, zohľadňujúc osobu páchatela, jeho doterajší spôsob života a povahu spáchaného skutku.

V prejednávanej veci odvolací súd po dôkladnom zhodnotení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že uloženie alternatívneho trestu je plne dôvodné a zodpovedá účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona. Tento druh trestu bol ukladaný za trestný čin s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov so súhlasom obžalovaného s tým, že uňho nebola zistená dlhodobá práceneschopnosť. Osoba obžalovaného, jeho doterajší spôsob života, vek, postoj k spáchaniu skutku, ako aj skutočnosť, že išlo o mladistvého, ktorý sa po čine správa riadne, vedie usporiadaný život a prejavil úprimnú ľútosť, nasvedčujú tomu, že nápravu možno dosiahnuť aj bez jeho izolácie od spoločnosti. Rovnako treba prihliadnuť na skutočnosť, že čin spočívajúci vo výtržníctve nemal závažnejšie následky a jeho spoločenská škodlivosť je nižšia. Uloženie alternatívneho trestu v podobe trestu povinnej práce tak predstavuje primeraný, zákonný a výchovne pôsobiaci prostriedok, ktorý v dostatočnej miere zabezpečuje represívnu aj preventívnu funkciu trestu, a to pri zachovaní možnosti pokračovať v bežnom živote a pracovnom zaradení. Tento druh trestu zároveň podporuje začlenenie mladistvého páchatela do spoločenského prostredia, posilňuje jeho zodpovednosť za svoje konanie a poskytuje mu reálnu príležitosť preukázať, že sa dokáže viesť riadny život bez páchania ďalšej protiprávnej činnosti.

Pri určovaní výmery tohto druhu trestu súd správne vychádzal zo zákonom ustanovenej sadzby podľa § 54 Trestného zákona, ktorá je určená v rozpätí od 40 do 300 hodín. V súlade s § 111 Trestného zákona, ktorý ustanovuje osobitné podmienky pre ukládanie trestov mladistvým, bolo potrebné znížiť hornú hranicu tejto sadzby na polovicu, teda s výsledným rozpätím od 40 do 150 hodín.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za nevyhnutné poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24.03.2021 sp. zn. 1Tdo/18/2020, v ktorom bolo konštatované, že povinnosť súdu podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností sa vzťahuje nielen na prípad ukládania trestu odňatia slobody, ale aj na prípad ukládania iného druhu trestu s odstupňovateľnou zákonom ustanovenou trestnou sadzbou - okrem iných teda aj trest povinnej práce (s výnimkou tých druhov trestov, ktoré nemajú žiadnu sadzbu, napr. trest prepadnutia majetku).

Z uvedeného vyplýva, že aj pri ukladaní trestu povinnej práce je súd povinný v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona zohľadniť prevahu poľahčujúcich okolností a primerane znížiť hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V danom prípade bola upravená sadzba trestu povinnej práce určená v rozpätí od 40 do 150 hodín. Znížením hornej hranice o jednu tretinu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou (110 hodín) bolo potrebné hornú hranicu upraviť na cca 113 hodín. Takto upravená trestná sadzba vo výmere od 40 do 113 hodín teda tvorí zákonný rámec pre určenie primeranej výmery trestu povinnej práce v prejednávanej veci.

Po dôslednom posúdení celej trestnej veci odvolací súd dospel k záveru, že uložený trest povinnej práce vo výmere 100 hodín je trestom primeraným, zákonným a spravodlivým. Uložená výmera trestu sa nachádza v hornej polovici zákonom upravenej trestnej sadzby, čím dostatočne reflektuje povahu spáchaného prečinu aj potrebu individuálnej prevencie, avšak zároveň rešpektuje všetky poľahčujúce okolnosti na strane obžalovaného. Ten nebol doposiaľ súdne trestaný, dopustil sa len prečinu bez závažného následku na verejnom poriadku a zdraví poškodeného. Obžalovaný súčasne spáchanie skutku priznal a úprimne oľutoval, pričom uňho prevážil pomer poľahčujúcich okolností. Takto uložený trest primerane zohľadňuje osobu obžalovaného, mieru jeho zavinenia aj celkové okolnosti spáchania skutku, a v plnej miere spĺňa svoj výchovný a preventívny účel bez potreby prisnejšieho postihu.

Odvolačný súd však zistil pochybenia vo vyhlásenom a písomne vyhotovenom výroku o treste v tom smere, že trest povinnej práce súd prvého stupňa uložil s poukazom na § 117 Trestného zákona v spojení s § 54 Trestného zákona, hoci v danom prípade súd neukladal trest odňatia slobody a na § 117 Trestného zákona prihliadal len pri úvahách o určení druhu trestu. Správne mal byť trest povinnej práce uložený s poukazom na § 111 Trestného zákona v spojení s § 54 Trestného zákona, čo však v znení napadnutého výroku absentuje. Zároveň okresný súd opomenul uviesť vo výroku aj ustanovenie § 38 ods. 3 Trestného zákona, keďže pri prevahe poľahčujúcich okolností nastalo obligatórne zníženie hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby v prospech obžalovaného. Preto odvolací súd uvedené pochybenia napravil.

Výroky o povinnosti trest povinnej práce vykonať do 1 roka, osobne a bez nároku na odmenu vo svojom voľnom čase, boli nadbytočné, pretože sa jedná o zákonnú úpravu spôsobu výkonu trestu. Keďže tento spôsob vyplýva zo zákona a nie je možné sa od neho odchyliť, nie je potrebné o ňom osobitne rozhodnúť.

Zákonu zodpovedá výrok o náhrade škody, ktorým súd prvého stupňa podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázal poškodeného na civilný proces. Jednalo sa o obligatórny postup v adhéznom konaní pri oslobodení spod obžaloby.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.